

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΙΡΕΪΓ ΜΠΡΟΣΕ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΒΑΓΟΝΙΟΥ

ΙΧΑΝ γνωρισθή δίχως άλλο μέσα στο τραίνο. Τά τραίνα που έρχονται κάθε πρωί, από τὰ περίχωρα, μέσα στην άπέραντη καρδιά του Παρισιού, είνε παράξενες σέρρες, όπως τὰ ερωτικά ειδύλλια γεννιούνται με τὸ άνοιγμα μιάς πόρτας, ανθίζουν από τὸν ἕνα σταθμὸ ὡς τὸν ἄλλο, με τὸν λικνιστικὸ ρυθμὸ τῶν γρηγορῶν τροχῶν καὶ φθάνουν στὸ Παρίσι, ἔτοιμα νὰ φολλορηθοῦν ἢ νὰ πάρουν μιά καινούργια θροσσι, σάν τὰ καλάρια με τὰ πολυχρώμα λουλουδία που φτάνουν κάθε μέρα στὴν Ἄγορά.

Αὐτοὶ λοιπὸν, που εἶχαν γνωρισθῆ μέσα στὸ τραίνο, ἦσαν χαριτωμένοι! Καὶ νέοι. Ἐκείνη, μελαχροινὴ μετ' ἀγορὰ μαλλιά, εἶχε μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, γεμάτα πάθος καὶ τρυφερότητα. Φορούσε ἕνα μπλε ταγιέρ, που τῆς πήγαινε πολὺ ὡμορφα. Ἐκείνος, κομψός, χωρὶς καπέλλο, με ἐγγλέζικα γάντια στὰ χέρια, εἶχε ἕνα κινικὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὸ θάρρος στὰ μάτια, που χαρακτηρίζει τοὺς περισσότερο νέους, τῆς μεταπολεμικῆς γενεάς. Ἐτοὶ καὶ οἱ δύο μαζὺ, ὅπως ἦσαν ὡμορφοί, ἀγόγοι, θελκτικὸί, ἐμοιαζαν με ἀνθρώπους που δὲν κάνουν καμμιὰ δουλειά, περνώντας τὸν καιρὸ τους με τὸν ἔρωτα. Μὰ κάθε πρωί πηδοῦσαν ἀπὸ τὸ τραίνο πρὶν ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ἢ ὄρα κ' ἔτρεχον στὸ γραφεῖο ἢ στὸ κατστήματα, θιαστικά, ὅπως ἐκείνοι που δὲν πληρώνονται τόσο καλά... ὡστε νὰ μποροῦν νὰ φθάσουν λίγο ἀργά στὴ δουλειά τους.

Τρελλοὶ κ' οἱ δύο τους γιὰ μοναξιά, εἶχαν ὄρθι κάτι πολὺ ἔξυπνο. Οἱ γεωγράφοι καὶ οἱ κοινωνιολόγοι ἔχουν προσέξει πὺς ἡ μεταναστεύσεις τῶν ἀνθρώπων τραβοῦν πάντα πρὸς δυμιὰς. Ὁ κομψὸς νέος λοιπὸν καὶ ἡ ὡμορφὴ φίλη του εἶχαν ἀπλοῦστα προσέξει, ὅτι τὸ κύμα τῶν ἐπιβατῶν ξεχνώντας πάντα πρὸς τὰ πρῶτα βαγόνια καὶ πὸς τὸ τελευταῖο βαγόνι ἔμενε πάντα ἄδειο κ' ἔρημο. Κι' ἔτσι, περιφρονῶντας; τὰ λίγα δευτερόλεπτα που θὰ κέρδιζαν, ὅταν θὰ ἔφθαναν στὸ Παρίσι, ἀνέβαιναν στὸ πρῶτο διαμέρισμα τοῦ τελευταίου βαγονιοῦ καὶ... πάντα, οἱ ἐρωτευμένοι μας ταξίδευαν μόνοι...

Μόνον! Μόνον γιὰ τὴν αδιάντητα ἐνὸς τετάρτου τῆς ὄρας, ἀνάμεσα σὲ γῆ καὶ οὐρανὸ. Ὁ κόμπος ἔφευγε, χαλάνταν πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ βαγονιοῦ, ἔσθυνε, μακρὰ-μακρὰ, καὶ γρηγορὰ, γιὰ νὰ ξεχαστῆ γιὰ πάντα. Κι' ἐκείνοι, τὰ ξεχνάγαν ὅλα καὶ τὶς ὡμορφες θήλλες με τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὶς ντάλιες καὶ τὸν ἀέρανο σταθμὸ, που ἄρχιζε πέντε χιλιόμετρα πρὶν ἀπὸ τὸ Παρίσι, με τὶς μαυρὲς στέρες τους, τὶς ἀτμομηχανὲς που ξεφουσοῦσαν ζεστὸ ἀτμὸ καὶ τ' ἄλλα τσιάνια που ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὰ περίχωρα.

Ἐνα μόνον ἔπρεπε νὰ προσέξουν οἱ ἐρωτευμένοι μας. Τὸ τραῖνο μας που τοὺς ἔφτανε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τραβοῦσε παράλληλα με τὸ δικὸ τους. Ἄν τύχαινε οἱ ἐρωτευμένοι νὰ ρίξουν γύρω τους μιά ματιά, θὰ καταλάθαιναν ὅτι, ἀφοῦ μὰς ἔβλεπαν, τοὺς βλέπαμε κ' ἔμεῖς! Μὰ πὺς ἦταν δυνατόν νὰ τὸ προσέξουν αὐτὸ; Πὺς ἦταν δυνατόν νὰ προσέξουν, ὅτι ἕκατὸ ἔξενες ματιές, γεμάτες περιέργεια, κύταζαν τὴν ἐρωτικὴν μοναξιά τους. Ἐμεῖς πηγαινοῦμε στὸ Παρίσι κ' ἐκείνοι ταξίδευαν γιὰ τὸν... Παράδεισο!

Αὐτὸ τὸ θέαμα εἶχε γίνεῖ γιὰ μὰς μιά ἀπαραίτητη διασκέδασι, ὅπως ὁ κινηματογράφος. Ὅσο δὲν φαινόταν τὸ μοιραῖο τραῖνο, τὸ τραῖνο με τοὺς ἐρωτευμένους, τὸ βαγόνι μας ἦταν ἡσυχία. Οἱ κύριοι διάδαιναν τὶς πραινὲς ἐσημερίδες, χαμένοι στὶς εὐθήσεις γιὰ τὰ σπὸς καὶ τὴν πολιτικὴ. Μερικὸί, σούφρωναν τὰ φρόδια τους μπροστὰ στὶς σταυρωτὲς λέξεις. Ἡ κυριεὶς πάλι ἔπλεκαν μπερδεμένα ἐργόχειρα, ἀτελείωτα σάν τὸν ἱστὸ τῆς Πηνελόπης. Μόλις δὺως φτάνανε τὸ τραῖνο τοῦ ἔρωτος, τὸ

βαγόνι μας ἄρχιζε νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἕναν παράξενο πνεύμα. Ὁ νικητῆς τοῦ Γύρου τῆς Γαλλίας, ἡ κρίσις τῆς κυβερνήσεως, ὁ δολοφόνος τῆς ἡμέρας, χαλόντουσαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ πνεῦμα μας. Τὸ τρυφερὸ θέαμα τῶν ἐρωτευμένων που φιλιόντουσαν σὲ μιά ἡσυχὴ γωνία ἐνὸς βαγονιοῦ τῆς τρίτης θέσεως, μὰς ἀναστατώνανε. Ἡ σταυρωτὴ λέξις με τὰ τέσσερα γράμματα που τελεῖαινε σὲ «ν» ἔχανε ἀμέσως γιὰ κεντὸν τὸ βαγόνι νὰ τὴν θρῆ, κάθε μαγικὴ καὶ μυστηριώδη σημασία. Ἡ κυριεὶς ἔχανε τοὺς πόντους στὸ πλέξιμο καὶ μιά ἀνοιξιάντικη πνοή, γεμάτη λεπτὰ ἀρώματα, περνούσε ἀπὸ τὴν μιά ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τοῦ βαγονιοῦ καὶ μὰς μέθαγε.

Καμμιὰ φορὰ ὅμως, μὰς... ἔκλεθαν. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τραίνα, γιὰ νὰ γελᾶσθι λιγάκι, — γιατί ὑπάρχουν λοκομοτιδες, παιγνιδιάρες σάν τὰ παιδιά που πᾶνε στὸ σχολεῖο, — ξεπερνούσαν τὸ ἄλλο καὶ χάνανε ἀπὸ τὰ μάτια μας τὸ χαριτωμένον ζευγαράκι τῶν ἐρωτευμένων. Μέσα στὸ βαγόνι μας τότε ἀκούγονταν ἕνα «Α!» γεμάτο ἀγανάκτησι κ' ἕνα ἄλλο «Α!» γεμάτο ἱακνοπία καὶ καὶ χαρὰ, μόλις φθάναμε πάλι κεντὸν τὸ βαγόνι τῶν ἐρωτευμένων. Μήπως δὲν εἶχαμε αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ εἶχαμε πληρώσει τὸ εἰσιτήριό μας;

Μιά μέρα μάλιστα, κάποιος που τὸ ἔβρε νὰ κἀνὴ χιούμυρ, μὰς δήλωσε ὅτι αὐτὴ τῆ διασκέδασι μὰς τὴν προσέφερε ἡ Ἐταιρεία τῶν Σιδηροδρόμων. Μὰ δὲν τὸ πιστέψαμε, φυσικά, γιατί δὲν ἔχει κανεὶς ἐμπιστοσύνη σ' ἐκείνους που θέλουν νὰ φαῖνται πάντα καλά πληροφορημένοι... Με δὺο λόγια τώρα, τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ ταράξῃ τοὺς ἐρωτευμένους μας, παρὰ μόνον καμμιὰ ἐκτροχιάσις.

Ἐπειτα, στὴν ἀποθάρρα τοῦ σταθμοῦ, τραβοῦσαν καὶ οἱ δὺο σοβαρά, σάν δὺο νέοι πολὺ καθῶς πρέπει, που πηγαινοῦν διασκέδασι στὴ δουλειά τους.

Κι' ἔτσι τὸ θέαμα, ἡ καθημερινὴ διασκέδασις μας, ἔπαιρνε τέλος.

Ἄζαφνα, μιά Δευτέρα πρωί, δὲν τοὺς ξαναεἶδαμε. Μὰ δὲν ἀνησυχίασε. Ἦταν καλοκαίρι. Ἐποχὴ τῶν διακοπῶν. Μονάχα, αὐτὴ ἡ ἀπουσία καὶ τῶν δὺο μαζὺ, πὺς νὰ σὰς τὸ πῶ... χμ!... εὐόμαινε πολλὰ πράγματα...

Κι' ἔτσι πέρασαν δεκαπέντε μέρες με φλογερὸ ἥλιο καὶ με ὡμορφες ρωμαντικὲς δόσεις. Δεκαπέντε μέρες, μ' ἐκδρομὲς καὶ με τὲτ-ἀ-τὲ κάτω ἀπὸ τὰ σκιερὰ δέντρα ἢ κοντὰ στὶς ὄμις δρυμνερὲς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ... Ἡ γενικὴ γνῶμη τοῦ βαγονιοῦ μας συνοψιζόταν σ' αὐτὴν τὴν ἀπλὴ φράσι ἐνὸς ἐπιβατοῦ:

— Ἐ, προσοχὴ στὴν ἐπιστροφή τους! ...

Θὰ με πιστέψετε, λοιπὸν; Χθὲς, τὴν Δευτέρα τὸ πρωί, ἡ ἐπιστροφή τους ἦταν γιὰ μὰς μιά πολὺ μεγάλῃ ἀπογοητεῖσι. Φάνηκε ἀμέσως, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅτι ὁ νικητῆς τοῦ Γύρου τῆς Γαλλίας, ἡ ἐφημέρις κυβερνήσεσις καὶ ὁ δολοφόνος τῆς Μόδας δὲν θὰ ἔχανε πειὰ τόσο περιφρονητικὰ τὴ δόξα τους κ' ὅτι ὁ λύτης τῶν σταυρωτῶν λέξεων δὲν θὰ συναντοῦσε πειὰ ἀνυπερέβλητα ἐμπόδια, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ πλέξιμο τῶν κυρίων θὰ ἔπαιρνε τέλος, μιά μορφή καὶ θὰ γινόταν ἕνα ὡμορφο καὶ ζεστὸ ποῦλ-ἄθερ...

Ἐἰ ἐρωτευμένοι μας δὲν ἦσαν πειὰ ἐρωτευμένοι!

Ἦσαν ἀνυκαλύψαμε μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν, γιατί δὲν κατέφευγαν πειὰ στὸ τελευταῖο βαγόνι. Ἀνέβαιναν στὰ πρῶτα βαγόνια καὶ καθόντουσαν ὅπου εὐρίσκταν θέσι. Καὶ περιμεναν νὰ φθάσῃ τὸ τραῖνο στὸ Παρίσι, ἀδιὰφορα, δίχως ν' ἀνταλλάξουν ὅτε μιά ματιὰ... Κι' ὠστόσο, δὲν εἶχαν μαλώσει, γιατί ἀνέβαιναν μαζὺ στὸ βαγόνι. Ἐπειτα, δὲν ἀπέφευγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀπλούστατα, ἀνεγόντουσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, με μιά συγκινητικὴ ἐγκαρτέρησι. Καὶ τὸ βαγόνι μας ἦταν μελαγχολικὸ, μπροστὰ στὸ σῶσιμο τοῦ τρυφεροῦ αὐτοῦ ειδυλλίου...

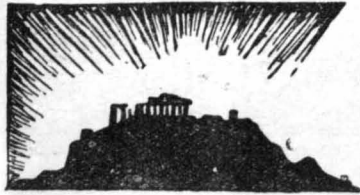
— Μὰ πὺς! ἔκανε ἀξάφνα ὁ κύριος, που ἦταν πάντα καλὰ πληροφορημένος, μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Δὲν τὸ μάθατε; Οἱ ἐρωτευμένοι μὰς παντρεύ-

Ταξίδευαν γιὰ τὸν... Παράδεισο!..

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΠΩΣ ΚΑΡΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑ- ΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΞΕΛΛΗΝΕΣ

('Ομιλεί ο κ. Ι. Παπαστράτος)

Οι τέσσαρες αδελφοί Πα-
παστράτου ενσήμερα από

τους μεγαλύτερους καπιωβιομηχάνους μας. Κάτοχοι σημαντικώτατης περιουσίας, ήμπορούν να διαθέτουν με ευκολία εκατοντάδες χιλιάδες δραχμών, και εκατομμύρια ακόμη, για φιλανθρωπικούς σκοπούς. 'Η δωρεές που έκαμαν κατά τα τελευταία χρόνια εινε παράδειγμα προς μίμηση για τους πλουσίους. Πώς όμως ξεκίνησαν οι αδελφοί Παπαστράτου, για να φτάσουν στη σημερινή καταπληκτική εξέλιξη, να εινε πολυεκατομμυριοσχοι και να έχουν τον πιο τίμιο εργοστάσιο καπιωβιομηχανίας, που δίδει εργασία και ψυχή σε χιλιάδες εργάτες και εργάτριες; Πώς απέκτησαν τα πρώτα τους χρήματα; Με τι δυσχέρειες έτάλασαν; Εινε ή σημερινή μεγάλη περιουσία τους αποτέλεσμα τύχης ή οφείλεται σε προσωπική τους εργασία και κόπους πολλούς; 'Ιδού τούσα ενδιαφέροντα ζητήματα, εις τα οποία πρέπει να δοθής απάντησις. 'Επισκεπτόμεθα γι' αυτό τον άλλοτε γεροισαστή κ. Ι. Παπαστράτο στο γραφείο του, στην οδό Σταδίου 23, και τον παρακαλούμε να μάς πη πως απέκτησαν τα πρώτα τους χρήματα οι αδελφοί Παπαστράτου και ποιά ήταν ή εν γένει σταδιοδρομία του.

— Είμαστε, μάς λέγει ο κ. Ι. Παπαστράτος, τέσσαρες αδελφοί. 'Ο 'Εταμεινώνδας, ο μεγαλύτερος, έγω, ο Σωτήριος και ο Εδύγγελος. 'Εγεννηθηκαμε και έπεράσαμε την πρώτη μας νεότητη στο 'Αργίνο, όπου ο μακαρίτης ο πατέρας μας εινε έμπορος κατάστημα και άρκατα κτηματική περιουσία Δουτυχώς, ο πατέρας μας απέθανε νέος και έμειναν άρκανοι οι μικρή ηλικία. Το έμπορικό κατάστημα δεν ήμπορούσε να τό διατηρήσει κανείς μας και αναγκαστικά έλλεισε. 'Η περιουσία όμως που μάς εινε άρκατη ήταν άρκατη και μπορούσαμε να σπουδάσουμε οι δύο μεγαλύτεροι αδελφοί. 'Ο αδελφός μου 'Εταμεινώνδας έσπούδασε μαθηματικά και λογικά και εινε τέτοια επίδοσι, ώστε έστάλη με ύποτροφία στην Ερώπτη. 'Οταν έπέστρεψε, διορίσθη καθηγητής στην 'Ακαδημία 'Εμπορικών 'Επιστημών. Τό πρώτο, λοιπόν, χρήματα ο μεγάλος αδελφός μας τό απέκτησε από την ύποτροφία ή ως καθηγητής, εάν τα έξοδα της ύποτροφίας δεν ήμπορει να θεωρηθούν ως πρώτα κέρδη.

• 'Εγω—συνέχισε ο κ. Ι. Παπαστράτος—έσπούδασα νομικά και έγινα δικηγόρος. 'Εδικηγόρησα στο 'Αργίνο και κολακεύομαι να πιστεύω ότι δεν ήσουν από τους κακούς δικηγόρους. Μου άρεσε το επάγγελμα και έπειδή ή οικογενειακή μας θέσις ήταν πολύ καλή, εύκολα κατώρθωσα ν' αναδείξω και ν' άποκτήσω πελατεία. Βλέπετε, λοιπόν, ότι τα πρώτα χρήματα τό έκευδισα, μάς λέγει ο κ. Παπαστράτος, ύπερτόν της Θέμιδα και όχι τον 'Ερμήν.

— Και οι δύο μικρότεροι αδελφοί σας; έρωτούμε τον κ. Παπαστράτο.

— 'Ο Σωτήριος και ο Εδύγγελος έπεδόθησαν εις τό έμπόριο και συγκεκριμένα στο καπνεμπόριο. 'Ησαν πάρα πολύ εργατικοί και σύντομα κατώρθωσαν να έπεκτινούν τον κύκλο των εργασιών τους. Οι δύο, λοιπόν, μεγαλύτεροι από την έπιστήμη, και οι δύο μικρότεροι από τό έμπόριο, έκευδίσαν τα πρώτα χρήματα.

— Και πώς—εάν δεν είμαστε άδιάκριτοι—έγκαταλείψατε οεις και ο μεγάλος αδελφός σας την έπιστήμη και έπεδόθητε εις τό έμπόριο; Πώς έκευδίσατε τη μεγάλη περιουσία, ώστε να έχετε τό καλύτερο εργοστάσιο καπιωβιομηχανίας και την μεγαλύτερη κατανάωσι κατιών;

— Μεγάλη περιουσία! μάς λέγει ο κ. Παπαστράτος, με ύφος που δείχνε ότι περιχίτηε.

— Μας συγχωρείτε, αλλά ένομιζαμε ότι ή μεγάλη περιουσία της 'Εταιρείας Παπαστράτου εινε ένα γεγονός παιδίλο και τα παιδίλα γεγονότα δεν ήμπορεί να τ' άρνηθής κανείς. 'Αλλωστε, δεν ύπαρχε τίποτα τό αξιωματικό σ' αυτό, όταν μάλιστα γίνεται καλή χρήσις της περιουσίας. 'Εάν νομίζουμε ότι έχετε μεγάλη περιουσία—και τό πιστεύει όλος ο κόσμος—έχουμε ύπ' όψη μας τις μεγάλες δωρεές που κάνετε κατά καιρούς και την εν γένει φιλανθρωπική δράσι σας.

— Τα γεγονότα, μάς απαντά, πολλές φορές άπατοιν. Βέβαια, συχνά κάνουνε δωρεές, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε ζάπλουτοι, όπως νομίζουν μερικοί. 'Εχουν άλλοι πολύ μεγαλύτερη περιουσία και όμως δε φαίνονται. 'Ας αναγνωρίσουμε όμως στο θέμα μας.

• Με ρωτήσατε πως μάς άπερνούσε τό καπνεμπόριο, έμένα και τον αδελφό μου. Εινε μιά ολόκληρη ιστορία, την οποία θα σας άρνη-

τηκαν, εδώ και δεκαπέντε μέρες. 'Ετσι, μαζί με τό γαμήλιο ταξίδι τους έκαναν και τις διακοπές τους... Λοιπόν, έλπίζω, ότι τώρα καταλαβαίνετε...

Ναι! 'Ολοι μας, δυστυχώς, είχαμε καταλάβει πως οι έρωτευμένοι μας ειναν παντρευτή!

ΜΙΡΕΙ'Γ ΜΠΡΟΣΕ

γηθώ με λίγα λόγια. Μέχρι της έκρήσεως του πολέμου, οι δύο νεότεροι αδελφοί μας ήσχολούντο με τό καπνεμπόριο στη γενετήρα μας, τό 'Αργίνο, όπου και έγω έσυνέχισα την δικηγορία μου. Μετά τον πόλεμο, οι αδελφοί μου έφυγαν για τό εξωτερικό, όπου μετέφεραν και τό κέντρο των επιχειρήσεών τους. Κυρίως, ειργάζοντο στην 'Ολλανδία. 'Εκει έπνε και ο μεγάλος αδελφός μας, ο 'Εταμεινώνδας, ο οποίος στο μεταξύ παρητήθη από τη θέσι του και έπεδόθη κι' αυτός στο καπνεμπόριο. Τα καπνά, καθ' όλη την περίοδο του πολέμου, ειναν μεγάλη ζήτησι και έπειδή οι αδελφοί μου και ο μεγάλος ενδιαφέρουν ειναν για τό καπνεμπόριο—έδούλωναν από τό πρώτο μέτρο τό βράδυ—και την δουλειά ένωρρίζαν πολύ καλά, έπέτυχαν σύντομα να τροφοδοτήσουν μεγάλα κέντρα της ευρωπαϊκής άγοράς.

• 'Η τύχη δεν ήμπορει να ίσχυρισθής κανείς ότι τους ήνόησε. 'Οτι απέκτησαν τό όφειλουν στο έπιχειρηματικό τους πνεύμα και στο γεγονός ότι δεν έμιστατεύοντο τη δουλειά τους παρά στα ίδια τους τα χέρια. 'Ετσι, τα κέρδη ήζαναν συστηματικά, από ήμέρα σε ήμέρα, άναλόγως με τό ζήλον τους και την προσωπική τους συμβολή. 'Αλλωστε, και τό γεγονός ότι έσκέψθησαν να μεταφέρουν την έδρα των καπνεμπωρικών επιχειρήσεών τους στην Ερώπη, εινε άρκατα χαρακτηριστικό για τό ότι δεν ύπηρεζε καμιά έννοια τύχης.

• Μετά την λήξι του πολέμου, τό γραφείο μετεφέρθη εις τας 'Αθήνας. 'Η μεταφορά αυτή συμπέπει και με την παρητίω μου από την δικηγορία και την είσοδο μου στην εταιρεία των αδελφών μου.

— Οι αδελφοί μας εργάζονταν άρκατη στο εργοστάσιο στον Πειραιά ή περιορίζοντο άπλώς σε μιά άνοχη έργοστάσιο;

— 'Ολοι εργάζομαστε, όπως πρώτα, και δεν πρόκειται να παύσουμε να εργαζόμεθα. 'Η εργασία εινε για όλους μας άναρχη. 'Αρκει να σάς αναφέρω ότι οι αδελφοί μου Σωτήριος και Εδύγγελος βρισκονται στο εργοστάσιο από τις 7 τό πρωί και δεν φεύγουν παρά όταν φρονί οι δύο μας, γυνοί, άνεργοί, γαμβροί κ. λ. π.

• 'Αποτομώσαμε ένα τελευταίο έρώτημα, αν και κάπως άσχετο με την έρευνά μας. 'Απο δημοσιογραφική ό- μως συνήθεια—ή περιέργω—δεν ήμωσούμε να μη ρωτήσουμε εάν σας λένονται, ότι ο κ. Ι. Παπαστράτος έγκατέλειψε όριστικά την πολιτική, εινε αλήθεια.

— 'Από την πολιτική, μάς εινε, έδοκιμασα μεγάλες άπογοητεύσεις. 'Αλλοίως είχα φαντασθής τα πράγματα και άλλως, τό βρήκα. Πολλοί ήσαν έκείνοι, που έφαντάσθησαν ότι ή άνάμξις μου με την πολιτική άπέβλεπε στο να έξυπηρεσώσω συμφέροντα της έταιρείας μας, αν και έγω είχα διαφορετικές έπιτεύξεις. 'Απεφάσισα γι' αυτό, ύστερα μάλιστα από τα τελευταία γεγονότα, να παρητήθω όριστικά από την πολιτική. Δεν σκέπτομαι πλέον να πολιτευθώ. 'Αρκετά άκουσα, ώστε να εινε περιτό να ξαναδοκιμάσω. 'Αλλωστε, εάν θέλη κανείς να φωνή χρήσιμος στην κοινωνία δεν εινε καθόλου άπαράτητο να πολιτευτείται.

Για όσους μάλιστα διευθύνουν μεγάλες εταιρείες και επιχειρήσεις, που συντελούν στην οικονομική πρόοδο του τόπου, ή πολιτική εινε τελείως άσυνβίβαστη. Γιατί, ενώ άρτίζουν τις δουλειές τους, και τίποτε δεν έπιτυγχόνουν τό ποσό κατηγορούη ήνιά ιδιωτικής άσκοπής. Μερικοί, μάλιστα, να χρεωκοπήσει μια σοβαρά έπιχείρησις, προς ζήμιαν, βέβαια, και της κοινωνίας, κι' έτσι τό κακό εινε πολύ μεγάλο. Μακρως, λοιπόν, από την πολιτική. Κοινωνική δράσι, ώφέλιμη ήμπορει να άναπτύξη κανείς και έξω άπ' αυτήν, άρκει να τό θέλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες απαντήσεις.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ ΠΑΠΑΙ

'Από όσους ποτιθήκασι της καθολικής έκκλησίας έμειναν περισσότερο χρόνια στον παπικό θρόνο οι έξις κατά σειράν: 'Ο 'Αγιος Πέτρος 34 χρόνια, ο Πίος ΙΧ 31 χρόνια και 7 μήνες, ο Πίος VI 24 χρόνια και όκτώ μήνες, ο 'Αδριανός I 23 χρόνια και 10 μήνες, ο Πίος VII 23 χρόνια και 5 μήνες και ο Λέων XIII 23 χρόνια.

• 'Ως προς την μακροβιότητα, την πρώτη θέσι, μεταξύ των Παπών, την κατέχει ο 'Αγιος 'Αγάθων, ο οποίος πέθανε σε ήλικία 112 έτων. Κατόπιν έρχονται ο Γρηγόριος ΙΧ, ο όποιος πέθανε 99 έτων και ο Σελεστίνος ΙΙΙ, ο όποιος πέθανε 96 έτων.